

Kovács István

(félúton)

A sírkert-borította dombhát
tűpárnának oly messze látszik,
aranyló vesszőkkel a fűzfák
megstoppolják a szemhatárt is.

Egyetlen utca csak a felvég.
És mintha nem is lakná senki...
Hol nem lehet Isten a vendég,
a temetőbe kell fölmenni.

Itt járható ösvény de rég volt.
Az út felől... szemünkbe ötlük...
A csipkebokor-tépte égbolt
a tüskék közt a rést kitölti.

Eltévedünk tépődve többször...
Vadcsapáson csúszott a térdünk,
kálváriánk ez volt először,
míg kísértőn a célt elértük...

Keresztre-feszített a szent ég,
fény a pléhpártás Krisztus arcán.
Hány kisdedfotó, hány keresztnév!
Fél életkorunk rájuk írnánk...

A fél élet is teljes élet.
És volt, kinek percnyit se hagytak.
Amputált özlábgombaképpen
tányérakna rozsdáll a gazban.

Az ismeretlen katonák itt
vigyázban álló nyurga kórók.
A néptelenség sírbuckáin
dália-borzas vázatorzók.

KOVÁCS ISTVÁN (1945) költő, író, műfordító, történész, polonista.

Pedig a magasban
óriási hópelyhek keringenek,
a déli naptól se olvadnak el,
s egykedvűen karikázzák be
a harangszótól megriadt bárányfelhőket is.
A föntről alig látható
smaragdszín kert
vadak ékszerdoboz,
benne nagypapa
testamentum-diófái.
Kiterítve a fénypecsétetes árnyak,
a mindenén keresztülsörtető
vaddisznók
földszaggatta tankcsapásai.
A kerítésoszlopon strázsáló sast
a szögesdrót fölött átsuhanó ózsuta
se tudja elijeszteni.
(Neki könnyű:
védett madár.
Féljen az ember!)
A barackfa lombjában
mintha százegy kistróka rejtőzködne
pálinkamámorosan –
mit sem sejtő józan tyúkokra lesve.
A szendergő szeder
éretten ébredni készül,
tüskéit hegyezgeti a köveken,
ha feltámad a szél:

szúrjon?

ne szúrjon?

A pirulékony szilvának
és magabiztosan zöld diónak is
egyformán alkonyodik.
Jó éjszakát!
Jó éjt az ágyásoknak!
paradicsomnak, babnak, paprikának,
bujdosó csillagtöknek,
mélabús padlízisánnak,
vakondok-fejdísze petrezselyemnek,
torzonborz tárkonybokornak...

Hajnalra föltúrva az ég is.